

Innen? Hová?

Lipóciai rapszódia

A világon számos olyan tér, utca van, ahová az emberek szeretnének eljutni, megpillantani, lefényképezni. Volt szerencsém ezek közül többet meglátni és elraktározni emlékeim bugyrában. A Vencel tér, a Broadway és Montparnasse megszerzett skalpjaim közé tartozik. Nekem azonban nem kellett messze mennem. Számomra itt van a Pozsonyi út, minden utak legfontosabbja, ezt járom napi penzumként. Lehet, hogy nem olyan izgalmas és szép másnak, de nekem ez az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég. Számomra innen indul az Élet. Sok mindent megéltem itt, jót, rosszat vegyesen. Minden lépés valamilyen élményt ébreszt, megtörtént találkozásokat juttat az eszembe, folytatólagos filmként pergeti az életem. Elég, ha csak arra gondolok, kikkel találkozhattam sétáim, rohanásaim, lödörgéseim közben. A Pozsonyi út állandóan zsidobongó, tülekedő emberekkel teli világ, bármikor szembe jöhet veled Petri György, melletted sörözget Bacher Iván, ha éppen józan, vagy már be is állt Még jókat beszélgethetek is velük, éppúgy, mint Mátyás Ivánnal vagy Moldova Györggyel két túros rétes elfogyasztása között. Jó ismerősömként köszön vissza Fifi néni, Radnóti Miklós felesége. Még a kuttyusára is vigyázunk, ha megkér... Az út másik oldalán, mit sem törődve a járókelőkkel Psota Irén hangosan énekel, vagy inkább üvölt, Gábor Miklós egy újságba bújva, elmélyedten olvasva haladt el melletted. Aztán Várhídi Pali, Sándor Csikar és Török Béka tűnik fel. És ez most is pontosan így van. A Pozsonyi kisvendéglőben Závada Pál igyekszik meggyőzni Parti Nagy Lajost, hogy nem úgy van, ahogy van. Nádasdy Ádám nagy szatyrában viszi tisztítóba a ruháit, Ungvári Tamás élénken vitatkozik Heller Ágnessel, bár már ők is átiratkoztak egy másik világba. Tamásnak megdönthetetlen bizonyítéka van, hogy mégis haladunk. Tamás Gáspár Miklós szerint ez így is van, de nem előre. Ő most éppen a gyerekeit kíséri valahová, pedig lenne még mit mondania. Ebben a faluban bármikor megállhatsz egy pár szóra, rád köszönnek, ismersz mindenkit. Huzatos hely ez az utca, olyan, mint Európa. Különleges, csak erre a területre érvényes időjárás uralkodik. Nem a különböző ciklusok mozgatják, hanem valami belső erő, mások számára ismeretlen jelenség. A szomszéd utcákban lehet orkánerejű szél, hóvihár, itt meg süt a nap, sajátos mikroklíma uralkodik... Valamikor, réges régen itt a tizenötös villamos járt, azon tujáztunk akrobatikus ügyességgel. Sohasem szálltunk volna fel a peronra, pedig a kalauz szívzaggatóan rimázkodott, nem kér ő jegyet, csak kíméljük meg az infarktustól. Mégis kitartottunk, ott ültünk a kocsis hátsó ütközőjén, ott tujáztunk, „mint az orgona sípjai nagyság szerint besorolva. Ma troli jár erre, ha jár. A képűség írja, mi mikor érkezik és indul. A hivatalos tájékoztató csupán a gyengébbek megtévesztését szolgálja, mert a troli akkor jön, amikor akar, s ő nem akkor akar, amikor neki

előírják. Inkább nem is jön, ha így állunk a kérdéshez. A Pozsonyin volt nekünk piknikünk is, ami mára azzá alakult, ami a nagykönyvben meg van írva. A piknik már nem a Pozsonyin van. Oda nem fér be. Nem a miénk, hanem az üzleté, -- vásári kirakódás, csinnadratta, dobpergés lett belőle. Az álmok szépek, egy ideig irányíthatók, aztán jön egy Nagyobb Erő és a lufi szétpukkad... A hely a vendéglőről, kávézóiról is híres. Még délelőtt is tele vannak. Itt nem a konyha dönti el a tudatot, hanem a szájhagyomány. Az pedig öl, butít, vagy -- magasra emel. Megmagyarázhatatlan, melyik üzlet éli túl a másikat, a minden sarkon megnyíló ingatlaniroda nem biztos befektetés, a pékek özönét sem értem. Nem kéne izgulnom, enyém csupán az élvezet. Miért okoskodok? Talán ebből is látszik, mennyire közösségi ember vagyok. Talány, miben reménykednek? Esetleg a Szent István parkból focistadion épül? Megkérdezem Bözsi nénit a harmadikról. Ő mindent tud. Addig is nyalom a fagyaltom és nagyokat köszönök a szembejövőknek. Őt honnan ismerem? Ki tudja ebben a nagy tolongásban. Otthon vagyok.

Még rémálmaimban sem merült fel, hogy folytatódik a „hagyomány”. Egyetlen nemzedék sem ússza meg, -gyerekeinknek is kijár. Nem hiányolta senki, mégis megkaptuk. A Covid megvalósította a lehetetlent, „egyenlőséget” hozott a Földre, aratott is derekasan Ázsiában, Európában, Amerikában, mindenütt. Nem számít بورسزین, pénztárca, vallás, pártállás. Az arány vitatott, Most már van időnk, átgondolhatjuk, mit és miért tettünk a múltban? De mit ér a szó, ha nem halljuk meg, vagy nem akarjuk meghallani? Ami elmúlt, elmúlt. Remélhetőleg, holnap és holnapután másképp csináljuk. Meguntuk a rettegést, az Élet nem több egy sóhajtásnál, ezért olyan izgató. Ez itt kérem LIPÓCIA.

A szülőhely mindenki számára fontos. Főleg olyannak, aki életét szűk határok között folytatja. Én pedig ezt tettem. Tudom, valódi kocka, magyarul geek vagyok- Olyan, mint egy veréb, ha megzavarnak, felrepülök, majd egy másik ágra szállok vissza. Költöztem, költözgettem, de itt maradtam. Ez a vidék híres szülöttjeiről, akik bárhová is kerültek, Budára, a Mátra csúcsaira, Los Angelesbe, esetleg Felsőpárkányra, - újlipótvárosi gyerekek maradtak mindörökké. A határaink stabilok, nem védi a falait sem palotaórség, sem a TEK kommandó. Megjegyzem, nincsenek is falaink. Állam az államban, de ezt senki sem meri kimondani, mert ez egy nagy titok. Egy önálló köztársaság, „Dacország” megkülönböztető névvel. Fel lehet szeletelni, osztani és csatolni. Olyan gombóc, amely újra meg újra egybeforr és megakad az illetéktelen torkokon. Itt élünk, nem tehetünk másképp. Lehet minket áttelepíteni, lebontani, megkínálni, új vallást alapítani, mi nem alkuszunk. Ez a mi helyünk. Mari néni itt ismerte meg Laci bácsit és innen vitték el a nyilasok a szüleit. Neki csak ez a hely maradt. Az Emlékeket már könnyebb védeni. Újlipótváros egy skanzen, melynek minden házát, utcasarkát, üzletét, az összevissza rohangászó kutyáit is ismerem. Az utcaköveit taposva eszembe jutnak szüleim, barátaim, fiatalságom, egész életem. Ez nekem a múltam és a jelenem. Innen erednek titkaim. Itt minden mesél és emlékeket őriz, jókat és rosszat vegyesen. Vagy csak a képzelet játéka az egész? Csak ki kell ballagni a

Szent István parkba, arrább rugdosni egy ott heverő kavicsot és máris a történetek özöne áraszt el, A hely különlegessége, hogy errefelé ismerik egymást az emberek. Még furcsább, hogy nemcsak ismerik, hanem még köszönnek is egymásnak. Nemcsak köszönnek, hanem meg is állnak, ha találkoznak. És ha már megállnak, beszélgetnek. Érdeklődnek egymás kedves feleségéről a kis és nagylányukról, vagy mesélnek, milyen szörnyűséges volt a válóperük. Új dolgot nehéz mondani a lipótvárosiaknak, mindent előbb tudnak, mint ahogy az megtörténik. Ezen a helyen van a történelem fogaskerekének mozgó áttéte, a valódi csakra, vagy legalábbis igen közel. Köztudott, hogy a Radnóti utcából irányították az amerikai elnökválasztást és Putyin személyes tanácsadója is innen sűg. Az Orbáné, az totál biztos, hiszen a szomszédunk. A grönlandi bálnavadászok csakis a Budai Nagy utcából ismerhetik az óriás szardíniák vonulási terveit és Miami-ban is Évike receptjét használják a sólet készítéséhez. Gagarin földkörüli pályára küldését előbb tudták a Gergely Győző utcában, mint hogy az oroszok kiválasztották, hogy ő legyen az első, Itt élünk csendesen. Nem igazán politizálunk, elégünk van a sok mellébeszélésből. Sok rossz tapasztalatunk van, a kelleténél sokkal több. Ez Budapest egyik legfiatalabb kerülete, a maga, immár százéves házainak tömegével. Ahogy felépült Újlipótváros, egyszeriben nem voltak kívánatosak sem az építők, sem a lakók. Aki tudott továbbállt és tovább álmódott. Épített tovább New Yorkban, Buenos Airesben, Tel-Avivban. Próbálta visszaálmódni a múltat. A házak a két világháború közötti magántörténelem eleven naplói Ez az a lehetetlen környék, ahol a mai Budai Nagy Antal utcában az egyik ablakból Szálasi nézhetett ki és alig húsz méterre Wallenberg. Itt voltak a csillagos házak és itt voltak azok a fantasztikus legendás emberek, akik mertek segíteni. Nekünk adatott meg az a Duna part is ahová kivezették a gyerekeket és szüleiket, akiket madzaggal összekötözve, az anyagtakarékosság figyelembevételével öltek a folyóba. Van nekünk focicsapatunk, zászlónk, kedvenc éttermeink, padjaink, leginkább történeteink. Alig zárjuk be az egyik ajtót, máris kinyílik egy másik. És vannak számosan, egyre nagyobb számmal eltávozott barátaink, akik nélkül ez a táj egyre üresebb. Pedig itt áll a fa, ami alatt Bacher Iván itta a sörét, a pad, amin üldögélt és Fifi néni is erre sétáltatta menetrendszerű pontossággal a kutyáját. Az élet nem áll meg. Van „ma” és lesz „holnap” is. És lesz idén is Pozsonyi piknik. Ha lesz,, Mint mindig és mindenhol, itt is a Pénz a Legnagyobb Úr, az Ő hatalmát nehéz felülírni. Én mégis védem a határainkat, --- a határait.

Nincs mit szégyellenem, büszke vagyok, felfedeztem, hogyan kell fából vaskarikát készíteni. Lépésről lépésre történt mindez, úgy lakom Lipóciában, mintha falun lennék. Itt ismerjük egymást. Ha valaki innen elköltözik, annyit jelent, hogy a szomszéd utcába cuccol át a szeretőjéhez, vagy viszik a temetőbe. Ha egy új arc jelenik meg a Pozsonyin, rácsodálkoznak, esetleg elkérik az útlevelét. Nem érvényesek a Sengen-i határok. Lakáshoz jutni itt, nemesi örökség, több, mint egy kutyabőr. Az információ, azaz a pletyka mindent megelőz, senki nem tud önmagáról annyit, mint Bözsi néni a harmadik

emeletről, pedig soha nem találkoztak. Lipócia önálló, független köztársaság, törvényeit nem írta le senki, mégis betartják. Határait személyesen a Jóisten védi. A házassági tanácsadás a Szent István parkban működik a bejáratától balra, a második padon. Félfogadás délután négytől hatig, nem kell előre bejelentkezni, Gondos néni után jelenleg Ágnes és Judit asszony tartja, egymást váltva, nagy-nagy szaktudással. Minden háznak van egy közös udvara, ahol lelkes emberek igyekeznek kis kertet varázsolni. A falut nagyon figyelmes emberek lakják, akik, ha meglátnak egy frissen kiültetett palántát újrahasznosítják, ügyesen kiemelik és a saját erkélyükön büszkélkednek vele. Így szépülünk töretlenül. A postás is különleges errefelé. Nagy biztonsággal dobálja az öt házzal arrébb lévő lépcsőházba szóló küldeményeket az éppen az útjába eső első ládába. Az ajánlott küldeményekre allergiás, ki se hozza. Nem akarja rossz hírekkel elkészeríteni a tisztelt címzettet. Jobb, ha majd személyesen megy érte, biztosabb az elsősegély, holt zicher, hogy a sorban állók között akad egy orvos is. Az egészségmegőrzés érdekeben új mozgalom alakult. Egy jótét lélek mentesíteni kívánja a lakótársait a csekkek okozta sokktól és e nemes cél érdekében inkább kiemeli a postaládákból. Úgy érzi, hogy a villany-, vagy gázóra leszerelése, kisebb stresszt okoz, mint az időben való befizetés. Parkjaink is vannak döggel. És tényleg, mert tele vannak elhullott állatokkal és egyéb nyalánkságokkal. Kiváló érzékkel a Felsőbbség elérte, hogy a Jászai Mari tér egyenesen látványosság a kíváncsi külföldek számára. Emlékezetes élmény itt megpillantani az Országos Csöves Találkozó tarka kavalkádját, vagy a ma már hagyományos, messze földön hírhedt és népszerű Migráns Fesztivál fellépőit. Ez kerületünk egyik legnagyobb, visszatérő, méltán világhírű attrakciója. A Nemzeti Ökorség Minisztériuma mindent megtesz azért, hogy valódi hungarikumként felkerüljön az UNESCO világörökség listájára. A Szent István park is Nemzeti Erekllyehelyként is működik. Van itt rózsakert, számos szobor és szökőkút. Csak a gyerekek szorulnak ki belőle, tábla tiltja a rollert, a biciklizést, a görkorcsolyát. A lepusztult játékok meg a homokozó valószínűleg csak azért maradtak itt, hogy bemutassuk és elrettentsük a dolgozó nép lányait és fiait, ilyet már ne csináljunk! Üzleteink elképzelhetetlen mennyiségben sorakoznak és sokasodnak. Itt szeretne mindenki aranyat mosni. Az egy főre eső fagylaltosok számát csak az ingatlanosok múlják felül. Ők már a kutyaólt is értékesítik, nagy rá a kereslet. Elképzelhetetlen, hogy van annyi lakás a körzetben, ahány iroda hiénái készülnek azokat értékesíteni. Felkészült szakemberek, nemcsak a lakások minőségéről van nagy tudásuk, inkább arról, hogy éppen hol, ki haldoklik, előreláthatólag mennyit fog még szenvedni, amíg az ingatlan a piacra kerülhet? A kerület és Lipócia mégis fejlődik. Szorgos képviselőinek ezer ötletük van, hogy ezt nehezítsék. Legimponálóbb „eredményük” a Pozsonyi úton való parkolás lehetetlenné tétele Sokat kellett tépelődniük, miképp lehet úgy áttenni a troli megállókat, hogy teljes káosz legyen az utakon, sőt, egy ott lévő iskola tanulóinak biztonságát is sikerrel veszélyeztessék. Van itt polgárőrség is, nagyon vigyáz arra, hogy semmibe ne avatkozzon bele. Ha kéri őket, kiderül, hogy éppen arra, de csakis arra, speciel nincs

hatáskörük. Arra igen, hogy egyenruhában felvonuljanak és felügyelhessék a galambok pázását. Iskolakezdekéskor, szeptemberben ,ott virítanak a sulik előtt és intézkednek, mert akkor ők a Hatóság. De harmadnapra elvirágoznak, s úgy eltűnnek, mint a Tiszavirág a lemenő nap sugaraitól gyászolva. Padokat is tett ki az önkormányzat, ezzel is biztosítva a csövesek komfortos elhelyezését és hogy az arra haladók könnyedén a hányadékba, emberi ürülékbe léphessenek. A kutyák külön feladatot kaptak, munkaköri kötelességük az útszéli virágágyások rendszeres trágyázása és vizelettel való locsolása. Ezzel egyúttal sikerrel megoldódott a városrész utcai illatosítása is, ami különösen nyáron, melegben hatásos és feledhetetlen. A nagyobb siker érdekében a jelzőlámpák is csak nagy vallási ünnepeken működnek, de teljesen mindegy, mert a Pozsonyi úton ezekre nincs is szükség. Itt folyamatosan Attila kardját keresik mélytengeri kutatások segítségével. Szegény Móra Ferenc és Kasler doktor igen szomorú lesz, ha megelőzik. Mifelénk az a suttogó pletyka járja, hogy valószínűleg kincset keresnek, ide rejtették a legendás aranyvonatot. Majd meglátjuk, kinek lesz igaza? Felmerülhet a kérdés, mégis miért szeretjük ezt a helyet? A válasz nagyon egyszerű: Csak, és ez legyen elég mindenkinek.

Ami azt illeti a házunk az rendes, de azt állítani, hogy az udvarunk tiszta lenne, némi túlzásnak tűnik. Tipikus tömbházban lakunk. Az egyes épületek szorosan egymás mellé növe vesznek körül egy szép tágas, de sötét udvart. A zártság ellenére nem alakult ki mikroklima, télen kegyetlen hidegek járnak, bár a madarak számára menedéket jelenthetnek. Békés, csendes nyugalomban dideregnek az ágak között azt álmodva, hogy zöldellő lombok veszik körül őket. Várják a tavaszt. Az udvar egyébként nagy lenne, ha hagynák. Okos kezek gondoskodtak, hogy ne így legyen. Számptalan, kerítés szabdalja fel, különböző parcellákat szakítva ki a közömbös közösségből. A bekerített területek nagysága a földfoglalás időszakát idézik, nem tudni, ki mikor volt olyan ügyes, hogy szakítson belőle magának. A drótsövény, melynek különben is meg van a maga egyéni, diszkrét bája, -az évek során kissé megszenvedett. Kisebb nagyobb átjárók segítik a jobb közlekedést, természetesen a KRESZ szabályait mindig is betartva. Az átjárók kezdetben icipici lyukacsok voltak, amelyeket az udvar igazi uralkodói, a macskák serege készített szorgos munkával. Nem túrték a migráció bármilyen akadályozását. Ők itt évtizedek óta laknak, jogaik vannak, és nem fogadják el Brüsszel semmiféle határozatát. Igazuk is van. Az udvar nem csatlakozott semmiféle párthoz. A lyukakból idővel tágas kapuk váltak, semmi értelme a drótháló szövevényének, de ami szép, azt őrizni kell. A macskáknak mindig akadnak szorgos támogatói, ezért legyőzhetetlenek. Ha meghal az egyik jószívű néni, aki naponta főzött rájuk és etette őket, azonnal „terem” egy másik. És a körhinta forog tovább. Csodálatos koncertek élvezői lehetünk eme csipetsapat jóvoltából. Nincs az a vegyes kar, amelyik ennyi szólamban lenne képes ilyen fenomenális élményt okozva nyávogni. Elnézést, énekelni. Turistalátványosság , csoportokat is fogunk a későbbiekben szervezni, egyelőre az igényeket mérjük fel. Az első projektünk már össze is áll, cd formájában

bocsájtjuk ki, jelenleg az utószinkronizálás folyik. A koncerteknek a különös bája, de leginkább baja, hogy éjjel nappal élvezhető, az éjszakai előadások kissé kínosabbak. A macskákkal az a nagy baj, hogy idővel elfelejtkeztek alapfeladatukról. Békés egymás mellett élést valósítottak meg az egerekkel és a derék patkányokkal. Kölcsonösen tisztelik egymást. Ennek eredményeképpen néhány patkány nyugodtan elvegyülhetne a macskák között is. Fel se tűnne, hogy nem közjük tartozik, legalábbis a nagyságukat nézve. A hasznosságuk tekintetében egy csapatot alkotnak. Az udvarral kapcsolatban egész gyermekkorom tele volt nagyobb-nál nagyobb szabású tervekkel. Első gazdasági vállalkozásom egy saját szénbánya létesítése volt. Ennek jövedelmezősége érdekében minden lehetőt megtettem. Tanulmányoztam például a krumpli nagyüzemi termesztését is. Gondosan megfigyelve a teendőket, a homeopátia alapelvét követve 3 darab szénbrikettet szereztem, amit a kertben jó mélyen elültettem. A tölem elvárható kivételes szorgalommal naponta locsoltam és nyárra reméltem, hogy beérik a termés. A vetésterület pompásan kizöldült, a termés is ígéretesnek tűnt. Amikor már az egész udvart felástam, legnagyobb meglepetésemre semmiféle széntermés, szorgos ápolásom ellenére sem lett, sőt az egyik brikett tojásom el is tűnt. Talán kikelt? Bánatomban elálltam további bolgárkertészeti munkásságomtól. A kertcskéknek van egy alapvető felszerelése, a poroló. Apám állandóan azzal rémisztgetett, hogy ha rossz leszek, a szőnyegek helyett engem fog rajta kiverni. Rossz sokszor voltam, de ebben a megtisztelő élményben nem volt részem. Ellenkezőleg, ha jó voltam, apám kivételes lehetőséget biztosított számomra, hogy minden iskolai és szerelmi csalódásomat a szőnyegverésbe fojthassam. Sokszor egyenesen vártam a hétvégét, hogy végre vigyük le azokat a rohadt szőnyegeket és élhessem ki a bánatom, no meg az agresszivitásomat.

Mindig is állítottam, szerencsés helyen lakunk. Előttünk a nagy háztömbök egy négyszögletes telket zárnak össze. Itt molyolok összevissza. Ezen a területen annyi minden történt az elmúlt évtizedek alatt, hogy az maga a magántörténelem. Kisgyerekkorom óta figyelhetem, mi is történik a házunk előtt? A história ott kezdődik, hogy a nyúlfarknyi utcácskát, ami előttünk van, Csicserynek hívtak, játszó terület volt, ahová nem hajthatott be kocsit. A gyerekek birodalmaként hatalmas focicsaták, rajzversenyek, fogócska, és más játékok paradicsoma volt. Nemcsak a barátaimmal focizhattam itt, hanem a sors kivételes kegyeltjeként Opata bácsival, a sportlegendával és Sándor Csikarral. Velük háromszögeztem. Az nem hasonlított semmiféle algebrához.... Elképzelésem nincs, miért alakult ki a tömbök által körbehatárolt üres telek itt, talán háborús bombázás maradványa? Amióta az eszemet tudom, egy sportcentrum működött. Voltak itt teniszpályák, röplabda és kézilabda meccsek. Méghozzá első osztályúak. A Vörös Lobogó női csapata villogott. Nagy megtiszteltetésként, az edzéséken beállhattam a kapuba. Remek teljesítményt nyújtottam. Minden „védésemnek” látványos eredménye volt egy-egy hatalmas kék foltként a testemen. A sporttelep jelentette számomra az első munkahelyemet is. Volt egy kis előjegyzési

füzetem, abba írtam be hetekkel előre, melyik teniszeccsre vagyok hivatalos, mint „meghívott” hivatásos labdaszedő, természetesen megfelelő díjazás ellenében. Az állásomra nagyon vigyáztam. Sok haverom cserélt volna velem, mert ezek a tiszteletdíjak nagyon is jól jöttek az otthoni büdzsébe, örültek is neki a szüleim, a „keresetem” mindig hazaadtam. Abban az időben a tél az tél volt, Ma sem értem ezt a semmire sem jó globális felmelegedést! Este a fellocsolták a pályát és reggel már tükörjég várta a Nagydíjazás Közönséget. Mivel bennfentesnek számítottam, a gondnok bácsi, aki egyébként Csikar apósa volt, bármikor beengedett. Volt egy melegedő, ez egyben öltözőként is szolgált, itt vettük fel a korcsolyát. Nem a mai hoki meg műkorcsolyákról volt szó, hanem hívni kellett a csattolóst, aki maga a Gondnok Úr volt. Nagy szakértelemmel szerelte fel és le a korinkat egy bizonyos kulccsal, ami csak neki volt. Akkor ezek a korcsolyák is tökéletesen megfeleleltek, sőt a cipők is bírták a megsokasodott terhelést. Később, amikor egy icipicit kinyílt a világ, kaptam Szlovákiából egy kissé lestrapált cipőre szerelt korcsolya álmat. Mit ne mondjak, én voltam a császár a jégen... Aztán jöttek az mérnök urak meg a nagy teherautók, és elkezdődött az építkezés. Eltűnt a sportpálya és megszületett az „új” iskola. Ezen azóta is nevetek, mindig úgy határoztam meg, hol lakom, hogy „iránymutatóként” az „új iskolát” jelöltem meg. A minap is így adtam egy hölgynek útmutatást, amikor valamit keresett. Pedig ez az épület már több mint hatvanéves... Ebbe az iskolába már nem jártam, annál inkább a gyerekeim. Nekem ez az épület a nemi identitásom alapozó műhelyeként emlékezetes. Az erkélyünkön, hason fekvé vártam az órák közötti szünetet, amikor a lányok sorba vonultak a mosdóba. Ténylegesen semmit sem láttam, nekem elég volt a tudat, hogy esetleg láthatnék „valamit”, de ennél még fontosabb volt, hogy akár csak egy pillanatra megpillantsak Valakit, akitől akkor aktuálisan elolvadtam. Visszagondolva fel nem foghatom, hogy miről is beszélek, amikor már nekem, rég, gimnazistaként kellett tanulnom, és soha nem mulasztottam az órákról... Mikor történhetett ez? Az előttünk épült iskola számunkra a mai napig áldás, mert a tervezők voltak szívesek úgy megálmodni, hogy nem ér fel a mi emeletünkig. A napocska nálunk mindennapos vendég. Az iskolaudvaron változatlanul folyik a játék. Jó nézni a mai gyerekeket és emlékezni saját múltamra. Nem változik semmi.

A magyar népzene nekem nagy rajongója vagyok. Számomra Bartók, Kodály, Lajtha és a többiek munkássága, különösen fontos. Bár zenekedvelő vagyok és még botfűlűnek sem mondhatom magam, hangszeres képzettségem egyáltalán nincs. Éppen ezért még idejében úgy döntöttem, jobban járok, ha inkább nálam egy néhány fokkal hozzáértőbb, tehetséges muzsikusként produkcióját hallgatom. Az utóbbi időben az a kivételes szerencse ért, hogy ehhez még a lakásomból sem kell kimozdulnom. Pazar élőzenei produkcióban van részem, pedig meg sem kérdeztek, akarom -e? Élvezem-e? Ezen szolgáltatást töretlen mennyiségben és minőségben kapom. Tisztelt Bíróság! Meg kívánom jegyezni, hogy még nagyon távol állok az élvezettől, s nem hinném, hogy ez valamikor is másképp

lesz. Az tény, hogy sehová sem kell utaznom. A műsor egyetlen feltétele, hogy otthon az éjszaka közepén megpróbáljak aludni, máris egy nagyzenekari attrakciót élvezhetek. Ahogy megítélem, a szomszédomban egy neandervölgyi ősember lakhat, aki most ismerkedett meg a kő és a fa azon tulajdonságával, hogy ezek a tárgyak nemcsak tűzgyújtáshoz használhatók, hanem általuk, kis befektetéssel kiváló minőségű zörejt lehet előállítani. Így minden áldott este garantált programon vehetek részt, ami kivételes pontossággal éjfél előtt kezdődik, és nem fejeződik be soha. Az előadás ingyenes, pedig szívesen fizetnék, ha abbahagynák. Nagyon régi, talán megbocsátható szokásom, hogy éjszaka szeretnék lehetőség szerint aludni, mégis nekem ezt minden áldott este kötelezően élveznem kell. Amikor végre eljönne a nap fénypontja, és ágyba kerülök, megszólal-, helyesebben oltári erővel el kezd dörömbölni a szomszédom. Azt már tisztáztam, hogy nem az Amadinda Ütőegyüttes gyakorol odaát, a mai napig még határozott hangzásbéli különbség hallhatóan van a két produkció között. Hosszú távú hangverseny kezdődik, az biztos. Ebben a versenyben nem én leszek a befutó, az már tuti. Őszintén be kell vallanom, először komoly érdeklődéssel figyeltem, vajon mi is történhet a szomszédban, de rá kellett jönnöm, hogy amit hallok nem zene, legkevesbé sem szimfónia, ha mégis, akkor inkább kaka---fónia.... Az igaz, hogy az előadott művek nagy fokú érzelemgazdagságról tanúskodnak, de a hangszerelés az csapnivaló. Megítélésem szerint a zeneszerző távolról sem romantikus alkat, első hallásra inkább az elmebetegek közé sorolhatnám, kizárólag zeneelméleti szempontból. A Kedves Szomszéd egyébként meglepően figyelmes is tud lenni, ha szünetet tart. Két lehetőségre tippelek: vagy az egyes opusok közötti lélegzetvételtől van szó, vagy olyankor megy ki pisilni. A műsora változatosnak nem igazán mondható, ennek oka feltehetően zenei műveltségem hiányossága,. Be kell vallanom, hogy meglehetősen öntelt ember vagyok, nem akarom, hogy bármilyen elmaradás következzen muzikalitásom eddig hibátlan szövetén. Nekem ezt mindenképp überelnem kell. Ennek érdekében sikerült beszereznem egy sugárhajtású repülőgépet hajtóművét és egy fakanalat is. Ráadásul hetente kétszeri alkalomra szerződtettem a szomszéd iskola halk szavú igazgatónőjét, aki testnevelést is tanít, hogy feledhetetlen orgánusát, amit eddig csak a diákok élvezhettek a tanórákon és a szünetekben, az Európai Unió közkincsévé tegyem. Hátha hozzá tudok járulni ezzel a migránskérdés megoldásához is, mivel minden szava pusztító hatású. Bízom benne, hogy ezen szerény gesztussal, bensőséges élményekkel gazdagíthatom én is szeretve tisztelt szomszédom zeneművészeti jártasságát. Egyúttal, már most kijelenthetem, hogy látom a jövőt. A környékünkön sorra fognak megalakulni a lakásszimfonikusok. Ennek minden feltétele már most is adott, mert mindenütt akad egy mozsár, egy fakalapács és végszükségként egy hülye is. Lelkiszemem előtt látom eme nagyszerű közösségek változatos programját, emlékezetes hangversenyeit. Az is világos, mint a vakablak, hogy ezzel egy időben megannyi tánccsoport is elkezd a gyakorlást, természetesen, csakis az éjjeli órákban, hogy dübörögiön a környék! A mozgalom egyre csak terebélyesedni fog. Nemsokára nemzetközi fesztiválokat szervezhetünk, mindenütt szólhat az örömszene.

Ideális helyszín lehetne a Nyíró Gyula kórház pszichiátriai zárt osztálya., amíg a Lipótmező nem látogatható. Már szervezem a rajongótábort és igyekszem kialakítani Facebook oldalunkat Időközben, csakúgy mellékesen, új üzletbe kezdtem. Szolid kis füldugókat árulok. Komoly keresletre számítok, befektetőket még szívesen fogadok.

Általában, különös újkori népszokásként, itt minden háznak van teteje. A mienk sem nagyon tér el a többitől. Lapos tetőnk van, ez azért különösen érdekes, mert nagyobb gyerekeim elbeszélése szerint, ha kiskorukban rosszkodtak, büntetésképpen, állandóan felzavartam őket a padlásra - meditálni. Pedig nekünk nincs is olyanunk! Ennyit a gyereklegendákról. Mivel a legfelső szinten lakunk, minden áldás ránk szakad. A szobánkból teljes körű tájékoztatást tudunk adni a külső időjárási viszonyokról. Tudjuk, ha éjjel jégeső esett, esetleg hó, vagy csupán szemerkélt. Falaink, mint egy jól vezetett jegyzőkönyvek, őrzik a lezajló eseményeket. Nem kell nekünk fekete doboz az oknyomozáshoz. A tetőre vékony lestrapált vaslépcső vezet, apámmal számtalan alkalommal indultunk az égi magasságokba, terepszemlére. Indok az mindig volt, s engem vonzott a kivételes lehetőség, hogy felülről nézzem le a környező világot. Ha feltornáztuk magunkat, máris meglepetés várt. A tetőteret vasajtó zárta el a lépcsőháztól, rajta icipici lyuk. Ha jó idő volt, fenomenális élményben volt részem, mert a résen keresztül a feljáratot követő előtérben körkörösén megcsodálhattam az összes körülöttünk lévő ház sziluettjét, mégpedig fejjel lefelé. Még nem ismertem a laterna magica jelenségét, nem győztem bámulni ezt a fantasztikus optikai csodát. Azóta sajnos „eltűnt”, valaki jót akarva betömte a lyukat pedig most, ha kirándulást tennénk a tetőre, ezt megmutatnám a fiamnak. Ehelyett csak mesélni tudok róla. Ha kijutottunk, mindenekelőtt megcsodálhatjuk az ott felhalmozott évszázadnyi kincset. Ennyi lom, hulladék ilyen- olyan láda, rejtély, hogyan került oda, s legfőképp, ki és miért cipelte fel, aztán meg minek? Emellett a különböző antennák erdeje okozhat némi tájékozódási nehézséget, már egyik sem szolgál, nehezeknek sem igen felel meg, lehet, hogy Micsurint várjuk, egyszer talán kirügyeznek, Különben folyamatos, több évtizedes tervem a tető újra hasznosítására. A legnagyobbak közé sorolhatnám az uszoda létesítését, amihez a hely sajátos adottságai nagyban hozzájárulnak. Már pár csepp eső lehullása után is nagyszerű medence alakul itt ki. Bár a víz minősége némi kívánnivalót azért hagy maga után, de az elképzelés szuper. Természetesen tökéletes terveim vannak az öltözők elhelyezésére is, még büfét, férfi – és női napozót is elképzelek. A kolosszális gondolatom megvalósításához, egyéb tényezőkön kívül, legfőképp a víz hiányzik, pedig valahonnan egy használt slagot is szereztem, A nagyszabású beruházásomból eddig sikerült a konyhai csapra applikálnom egy gumicsövet, de a víz tetőre juttatásában van egy kis nehézségem. De ha majd az üzlet beindul házi zöldség és virágtermesztést is lesz. Apró vödörckémben kitaró szorgalommal hordom fel az udvarról a virágföldet, különös szorgalommal lopkodom a kincsek számító nejlon zsákokat. A tetőn mindenfajta vas és acélszerkezeteket gyűjtöttem, hogy megfelelő időben megkezdhessem

a paradicsom és a földieper nagyüzemi termelését. A várt pillanat sokkal hamarabb eljött, amikor is a közös képviselő, amúgy fogalmam sincs mi okból, váratlanul mögém került a tetőn és elkezdett velem ordítózni. Először azért, hogy mit keresek fenn, másodsor, miért teszem tönkre a fődémet, harmadszor, de nem utolsó megjegyzésként, azonnal tüntessem el zöldmezős beruházásomnak még a nyomait is, mert menten kettéharap. Ez számomra igen komoly érvnek tűnt. Nem kockáztathattam, hiszen még annyi, jobbnál jobb tervem van és nem csak a tető felhasználásával kapcsolatban. Hasonló emlékeim vannak, most, amikor fiammal újra meg újra felkapaszkodom. Az igazán megdöbbenő, hogy most már a gyerek szájából is azt hallom, hogy mit és hogyan kéne itt csinálni? Mesél helikopter leszállóról, az utóbbi időben már csillagvizsgálót és rakétakilövő állomást is tervez...Fogalmam sincs, honnan juthat az eszébe ennyi badarság? Be kell látnom, nem az idő halad, mi változunk

Mindenkinek szüksége van egy helyre, egy aprócska kis kuckóra, ahová el tud tűnni, ahol ki tud kapcsolódni, nemcsak a külvilágtól, hanem akár saját szerény személyétől is. Különbösen is hamar megtanultam, azért kell jól megtanulni a szabályokat, hogy szükség esetén megszeghessük azokat. Nekem a kezdettől megadatott ez. Hangsúlyozni szeretném, itt nem a méret a fontos. Lakásunkban aprócska kis lyuk van közvetlenül az ajtóbejárat mellett, régen ezt cselédszobának hívták, ez az én birodalmam. Egy ágy, egy íróasztal és egy polc volt az összes berendezése, de kinek kell ennél nagyobb búvóhely? Engem hűen szolgált, mindig maradéktalanul megtette a kötelességét. Jó volt alvásra, lustira, - meg egyebekre. Kiváló földrajzi koordinátái predesztinálták a többfunkciós felhasználásra, hiszen közvetlenül ott nyílt a kiskapum, s az illedelmes, jól nevelt szüleim, ha a sors úgy hozta, még a konyhába se jöttek ki, nehogy „véletlenül” valami illetlenségen rajtakapjanak. Szerettem itt tanulni is, senki sem zavart, nyugodtan készülgettem a leckékkal. Nem a tehetségem, inkább a szorgalmam volt nagy. Ezt a mentalitást vártam a gyerekeimtől is. Állandóan lökdöstem, taszigáltam őket előre, legalábbis abba az irányba, amit egyedül üdvözítőnek gondoltam, vagy elképzelttem, mint az egyetlen igaz Út. Be kell látnom, bár nagyon későn, hogy alaposan utat tévesztettem, erre nincs is mentség. No de vissza a tiszta forráshoz! A lakásunk konyhai oldalán is van egy erkély, amit természetesen igyekeztem birodalmamhoz csatolni. Nem nagy sikerrel, mert kérlelhetetlen ellenfelem akadt, édesapám személyében. Ő univerzális gyűjtő volt, minden kacatot felszedett és gondosan raktározott. Bár sokban hasonlítok rá, de a csúcs mégiscsak ő volt. A sok limlom elhelyezése számos nehézséggel járt, apa mégis megoldotta, egyik bázisa éppen itt volt. Fiók fiók hátán tornyosult, télen még a tűzifa is. Az erkélyről való bámulásra, már nem nagyon maradt hely. Nyáron itt működött apa baromfiudvara is. Akkor még nem a bontott csirke dívott, ezen parányi területen gágogtak a kacsák, kapirgáltak a tyúkok, gyakran kakasunk is volt. Egyik lábukon sajátos térdszalagrendként díszelgett a nélkülözhetetlen madzag, azzal voltak kikötve a szerencsétlenek egy erkélyfalat tartó oszlophoz és várták elkerülhetetlen sorsukat, amit apám, számomra érthetetlen szakértelemmel intézett el. Fel nem foghatom, hogy ez a

kenyérre kenhető ember, mekkora hidegvérrel végezte ezt a konyhai feladatát. Sokszor azonban előfordult kisebb nagyobb baleset, amikor is a baromfigyülekezet egyik másik tagja, egy sajátos trükk segítségével képes volt kicsúszni az erkély alsó parányi részén és képzetlen légtornászként fél lábbal lebegni ég és föld között. Ilyenkor apa sikkesen lenyúlt a mélybe és óvatosan felhúzta az öngyilkosjelöltet, majd készített egy mini barikádot, az újabb katasztrófák elkerülésére. És mindenki tovább vitézgethett tetszése szerint. Az udvari erkély egyébként is a szexuális továbbképzésem alapiskolája is volt. Egyik éjjel, amikor egyéb teendőim miatt éjjeli őrjáratra indultam a lakásban, nagy meglepetésemre megpillantottam apát, amint teljes illegalitásban az erkélyen kuporog és valamit néz töretlen, nyálas áhítattal. Ő soha nem volt egy érdeklődő elme, a természeti csodák, a különböző látnivalók, a színház és a sportesemények teljesen hidegen hagyták, a betűktől meg egyenesen irtózott. Éreztem, hogy itt valami egyedülálló dologról van szó, ha már ez a Valami, ennyire leköti. Meg kellett várnom, hogy tiszta legyen a levegő, és apa a látottakkal megelégedve visszavonul tovább álmodni a szebb jövőről. Lassan, mégis eljött ez a pillanat is. Óvatosan kimentem a lesállásba, nem sokáig kellett keresnem a feltűnő érdeklődése okát, mert a szomszéd ház alattunk lévő lakásában teljes kivilágítás mellett szorgos páros szerelmi testgyakorlatot láthattam. Ha jól figyeltem, és ebben nem volt semmi hiba, számos érdekes alakzatot, pózt, tanulmányozhattam és láthattam. Mindezeket gondosan elraktároztam elmémbe további hasznosítás céljából. Természetesen ezek után minden éjjel figyelő állásban maradtam, gondosan betartva a rangsort. Megvártam, hogy apám kimerüljön a művészi élménytől, csak utána következhettem. Sokáig folyt a továbbképzésem, de nem eléggé, mert, végül lebuktam. Nem az apám, hanem az anyám volt a leleplezőm. Apát sohasem szembesítettem, tulajdonképpen tettestársak voltunk.... Hálás is volt érte. Így végződött rendszeres éjszakai továbbképzésem, Nem akartam a tűzzel játszani, különben is úgy éreztem, hogy már mindent, ami fontos, tudok a témából,

Ha van fönt, akkor van lent is. Szerencsére a mi házunk nem különbözik ebben a tekintetben sem a többitől. Ha már feljutottunk valahogy a negyedikre, le is kell jutni onnan. A házban mindig is volt lift. Általában inkább állt, mint működött. De volt. Régebben nem nagyon zavart, mert feljutni nem volt nagy feladat, de ma már igazi extrém sportteljesítmény számomra. Egyre több a pihenőm a lépcsómászás közben, ilyen-olyan indokkal. A csomagok sem teszik könnyebbé a sorsomat. Emlékszem, gyerekkoromban naponta versenyeztem magammal, különleges technikákat kidolgozva, hogy minél rövidebb idő alatt juthassak fel és le. A lifttel utáltam utazni. Félttem, hogy leszakad, vagy megáll félúton és bennszorulok. Ma is, ha gyalog megyek le, próbálom felidézni, hogy a csudába voltam képes kettésével, hármasával venni a lépcsőket, mégpedig villámgyorsan, hogy közben alig érintettem a lépcsőt. De az az idő elmúlt...A lépcsőház tele van számomra különböző múltidéző élményekkel. Felejthetetlen hatással volt rám, amikor egyszer az ablakpárkányon egy szép nagy mókust pillantottam meg. Sehogy sem tudtam elképzelni,

hogyan is került a házba, talán az udvarról? Az állatok iránti elmúlhatatlan szeretetemből kiindulva természetes késztetést éreztem, hogy megsimogassam a drágát. A gondolatot tett követte. Rögvest kiderült, hogy az aranyos mókus valójában egy óriásira nőtt ronda patkány. Úgy megrémültem, hogy világcsúcsot javítottam lépcsőházi futásból. Akkori teljesítményemet azóta sem tudtam beállítani és úgy tűnik egyre kevesebb a remény, hogy erre valamikor még időt szakíthatok. Volt egy barátom, akivel sülvefőve együtt voltunk, de néha valódi mosolyszünetet tartottunk, amit valahogy mindig túléltünk. Egyszer valamiért nagyon megharagudtam. Ősi, született ösztöneimből kiindulva az első ötletem az volt, hogy keményen elverem, de sehogyan sem tudtam kitalálni megfelelő indokot erre a bátor cselekedetre. Nem maradt más hátra, mivel valódi casus bellit nem voltam képes produkálni, ki kellett találnom egy vérlázító indokot. Az ötletem zseniális volt, ajánlom több politikusnak is, mint ingyenesen felhasználható szabadalom, bár szerintem ők már évezredek óta így csinálják nagyban. A lépcsőfordulóban hatalmas betűkkel felírtam, lemoshatatlan festékekkel, hogy hülye, mármint én és odafirkantottam, hogy ezt a barátom üzente rólam. E kedves önvallomásomat ráfogtam, hogy ő a szerzője és irtózatosan megvertem az ártatlant. Rendkívül büszke voltam páratlan ötletemre, az elkövetett szemétségemre. Azóta is ott virít a falon a példabeszéd, melynek számomra van némi tanulsága.

Volt pincénk is, ahová apámmal nagy érdeklődéssel mentem le fáért telente, mert mindig váratlan érdekességekkel lepett meg az öreg. Hol egy palatáblával, hol egy ecsettel, vagy egy ősrégi fémjátékkal, amiket ott dugdosott, s varázsolt elő a cilinderéből. A mélyben azonban nem ez volt a „nagyszám”, hanem a LÉGO helység. Ma már nyelvi rejtvény, hogy mi a csoda lehetett? Szabad a megfejtés? Nos, ez volt bombázásokkor a menedék, bár semmi elképzelésem sincs, hogy hogyan lehetett túlélni, ha valakire rádőlt a ház. Számos furcsa dolgot találtunk itt barátaimmal felfedező útjainkon. Ilyenek voltak a gázálarok, amelyek tökéletes elrendezésben lógtak egymás mellett a falon, váratlan háborús eseményre felkészülve. Nekünk kiváló lehetőséget nyújtottak különböző harcjátékokhoz. Ott rohangáltunk, teljes katonai felszerelésünkkel fel és alá a házban a lakókban alapos rémületet keltve, hogy megint kezdődik,,,,,, Ötvenhatban újra is kezdődött. Soha nem gondolták a szüleim én még inkább, hogy lesz olyan időszak, amikor biztonságosabb a légóban tartózkodni, az éjszakákat is ott tölteni. A környékünkön annyi lövöldözés, belövés és komoly atrocitás volt a Parlament viszonylagos közelsége, valamint az egyre terjedő valóságos- és rémhírek miatt, hogy szüleim, nehogy valami bajom legyen, itt rejtettek el itt a vihar elmúltáig. Nem mondanám, hogy nyomtalanul elmúltak azok a napok fölöttem. A ház azonban áll, ma is itt lakom, az emlékek kitörölhetetlenül megmaradtak. Lesz idő, amikor már csak a falak tudnának mesélni, remélem lesz is kinek,

Az idő kellemes. Süt a nap, lágy szellő fújdogál. A lift működik a házban, a csekket időben befizettem, és a kedves kérdésemre reagálva, mindenki egészséges.

Rendszeresen járunk színházba, utazgatunk, amikor lehet. A gyerek egy rosszcson, a nejem olyan. amilyen, szóval elégedett vagyok. Az életem, mint egy óramű, minden a helyén van. Élvezem. . Eszembe sem jutna, hogy ez a helyzet megváltozhat s nem automatikusan jár nekem. Gyermekkorom kedvenc elfoglaltsága volt, hogy a dominót úgy raktam fel egymás mögé, hogyha az utolsót meglöktem, az egész ledőlt. Épp úgy, mint a saját készítésű kártyaváram. Így működik az ember is, egy apró probléma és azonnal összedől az építményem. lökés nélkül is, borul magától. megállíthatatlanul... Fájt a térdem, tudom is én, miért, de begyulladt. Kegyetlenül, lépni is alig tudtam. Az eset reggel kezdődött és intenzív jajgatásba torkollt. Ezzel a segélykiáltásként eleresztett jelzéssel csupán magamat szórakoztattam, a család többi tagja zökkenésmentesen folytatta megszokott tevékenységét. A gyerek készült iskolába menni, a nejem már a konyhában volt, de arra még hajlandó volt, hogy bekiabáljon a szobába és az együttérzés teljes hiányával megkérdezze, hogy hívjon –e mentőt? Csak a teknősök értékelhették produkciómat, de ők kétségtelenül nagyfokú szolidaritásuk mellett sem álltak szóba velem. Így magamra maradtam. Arra senki sem gondolt, hogy az erre a napra eltervezett program miattam, csak is miattam, máris füstbe ment. Délelőtt a megbeszélte tárgyalásra nem voltam képes elmenni, elestem egy jó üzlettől. Az utolsó napra hagyott csekkjeim befizetése elmaradt. Az ebédért képtelen voltam lemenni, a szemetet sem vittem le. A WC-re nem jutottam el időben, soha nem lévén katona, nem sajátítottam el a megfelelő kúszó technikát, így már félúton be kellett látnom, hogy már egyébként is mindegy, ami megtörtént, az megtörtént. A gyerekkel sakkedzésre mentünk volna, de nem mentünk. Az úszás is elmaradt. A család minden tagja felháborodott minősíthetetlen viselkedésem miatt. Nem voltak hajlandók tudomásul venni, hogy valójában haldoklom. Szerintük a lustaság megtestesült szobra vagyok, s egy kis, pitiáner térdfájdalom miatt! Mindenki velem kiabál, miért játszom el a nagyhalált? Csak nyögni voltam képes, de az nem elégítette ki maradéktalanul a család igényeit, nem tűnt meggyőzőnek. A nejem, egy józan pillanatában megpróbált humánus lenni. Délutáni sziesztája idején, miközben a telefonjával játszott, ismételten felajánlotta, hogy szívesen hív mentőt, már csak azért is, hogy vigyék el ezt a roncsot, azaz engem és egyúttal a szemetet is levihetnék. Elzárkóztam a nagylelkű felajánlása elől, de tanulva az esetből, halkabban kezdtem ordítózni. Meg kellett értenem, hogy szokatlan viselkedésem számára nélkülözhetetlen pontvesztéséget okozott a játékban. A gyerek bizonyos fokig örült a szerencsétlenségemnek, így kisebb erőt kellett kifejtenie, ha fel akart lökni csupa véletlenségből. Zavartalanul játszhatott a számítógépén, bár nehezményezte, hogy hangosan jajgatok. Összefoglalva: megfájdult a térdem és emiatt összedőlt a megszokott életem, de a másoké is. Úgy bizony! Volt szélvihar, villámlás, orkán és jégeső. Lassan megértettem, hogy én mozgatom a Földet, nélkülem kizökken a világ, s ó kárhozat, nem vagyok képes visszabillenteni! Leáll a közlekedés, az üzletek bezárnak, nincs fagyfalt, a hivatalok nem fogadnak ügyfeleket. Így éreztem. Esetleg mégis jó voltam valamire? Másnap frissen ébredtem. Kutyaabajom, a térdem a régi. Füttyörészek. Csak az zavar, hogy a nejem

irtózatosan káromkodik. Meg se tud mozdulni, kiment a dereka...Kellemetlen, mert nem tudok zenét hallgatni, annyira jajgat ide,éppen a fülembé.

Komoly vétség, ha Lipóciáról beszélve képesek vagyunk elfelejtkezni a Dunáról. Nos, ez most nem történhet meg. Az öreg folyó meghatározó része a mi kis falunknak. Vele kapcsolatban is felmerül az örök dilemma. összeköt, vagy elválaszt? Természetesen az előbbiről van szó. Neki köszönhetjük, hogy itt, éppen ezen a helyen született meg, alakult ki és virágzott fel településünk. A történelem koronatanúja, csupán faggatni kell és Ő szíves örömet elkezd mesélni. Van mit mondania. Minden forradalom és háború legnagyobb gondja, legyőzni a folyót, a városoldalak kapcsolatát megteremteni. A Duna meghódítása mindig is a diadal záloga volt, marad és lesz. Az álmos folyó azonban másról is hírhedt. A háborúban a szokásos és elmaradhatatlan népiirtások nélkülözhetetlen programja a pogrom. Az aktuális bűnbak könnyedén kiválasztódott és megjelöltetett. Ennek széles-e hazában, már évezredes hagyományai vannak. Újlipótvárosból még Budapest ostromának végső perceiben is ide vezényelték a kiirtásra jelölt embereket, s a Dunába ölték őket. Ezért vannak a parton a bronz gyerekcipők, bakancsok és csizmák. Van mire emlékezni. van miről gondolkodni, ha leülsz a rakpart köveire, kavicsot gyűjtesz és megpróbálsz felidézni gyermekkorod selymes időszakát. Ahol lemész a vízhez, számodra a legnevezetesebb utca, a nemrég volt „Sziget”, ma már Radnóti. A nagy költő számos helyen élt ebben a körzetben, speciel itt nem, az okos helytörténészek bizonyára kikutatták, hogy „Sziget” egy alávaló partizán lehetett, jobb lesz még az emlékét is eltüntetni. A komoly névadó munka nem csak ebben a névváltoztatásban rejlik. Két iskola is van ezen a hosszú úton, az egyiknek a neve Gárdonyi, a másiké Herman Ottó. Mindkettő nagyon is érthető választás, mert Gárdonyiról közismert, hogy pipázott, Herman Ottó pedig szerette a gyerekeket és a madarakat...Ennyi közül van a kerülethez. Az utca végén, némi kutatás után, még fellelhető a háborút követő első szükséghíd nyoma, bár azt sem tudom, hogy ki volt az a kedves Mancika, akiről elnevezték? Gyerekkorom hétvégeinek egyik elmaradhatatlan része volt, hogy foci után a parkból jövet lemenjek a Dunához vezető lépcsőkön és figyeljem a halászok szerencsését. Akkoriban a Duna arról volt híres, hogy volt benne hal is, bármilyen meglepő közlés ez ma. Még vizát is halásztak errefelé, amit már csak a Tisza-tó ököcentrumában láthattam. Ezek métert is meghaladó fantasztikus lények, jobb időkben a tengerről voltak képesek eddig felúszni, hogy aztán a vasárnapi ebéd díszévé váljanak. Amit akkor láthattam, egy szerényebb formája volt a halászatnak. Csónakból egy nagyméretű merítőhálót bocsátottak a vízbe és lassan, feltűnően lassan kiemelték. Itt tanultam meg a valószínűség számítás alapjait. Megsaccoltam, mennyi lesz a következő fogás? Ha eltaláltam, vagy jól megközelítettem, biztosan sikeres lett az iskolai hetem. Sőt, nem feleltetett a Bellay igazgató úr... A rakpart mellett felfelé haladva tele volt a vízpart csónakházakkal, míg a parton ott sorakoztak a raktárok tömegei. A középkor hangulatát idézték, pedig csak szánalmasan elhanyagolták őket. A villamos is kikanyarodott a partig. Egy különös munkáskolónia házai

között haladt a nyomvonala, ma már csak az emléke maradt meg. A kishajók azonban még mindig itt úsznak a vízen, a hatalmas gőzösök eltűntek. Emlékszem, mennyit izgultam, hogy a kapitány időben hajlítsa le a kéményeket, mert különben oda a híd, vagy a kémény, de leginkább mindkettő...A hajók, amelyek most is közlekednek, talán ugyanazok, mint anno, csak jobb a dizájnjuk. A part számos titok őrzője is. Itt történt első szerelmi csalódásom is. A barátaim egyszer kordont vontak elém és tereltek a park felé, hogy ott focizunk inkább, ezzel megakadályozva a közeledő nagyobb traumát. Észre ne vegyem, hogy szívem hölgye ott smárol az egyik sráccal. Pedig észrevettem... Az többi eseményt fedje jótékony homály. A Dunapart a mai napig kedves hely nekem. Itt tanítottam a fiamat kacsázni a lapos kövekkel, még horgászni is szoktunk. Sok változásról nem számolhatok be, neki is éppen annyi kapása van, mint nekem hajdanán. A lányok nála csak később következnek.

Ahogy mindannyiunknak, úgy a lakóhelyünknek is megvannak a nevesebb napjai. Olyan eseményekre gondolok, amelyek kiemelik a szürke hétköznapok sokaságából az igazán míves, tömegeket érdeklő rendezvényeket, programokat. Kétségkívül az éves lomtalanítás ezek közé tartozik. Már hónapokkal előtte megkezdődik az egyéni és a csoportosan fellépő sportolók felkészülése. Edzésterveket dolgoznak ki, különböző taktikai és stratégiai elgondolások születnek. Igyekeznek tanulni az elmúlt évek tapasztalatából. Akkor mit rontottak el, miben és mivel lehet javítani az eredményeken, mi hasznosítható a nemes ellenfelek teljesítményét tanulmányozva? Az világos, hogy az olimpia után ez a második legnépszerűbb sportesemény hazánkban, sőt az Újlipótvárosban is. Öröm megfigyelni, ahogy az első felderítő egységek megkezdik munkájukat. Nálunk a tavasz közeledtét nem a rügyfakadás, nem a fecskék érkezése, de nem is a gólyák visszatérése jelzi, hanem a készülődés erre a kegyetlen, férfias összecsapásra. Örömmel jelenthetem, hogy ez a rendezvény nemcsak a bennszülöttek számára hatalmas siker, hanem - és ezt nagy büszkeséggel mondom, számos neves versenyzőt is hozzánk vonz. Nem akarom kiemelni a leghírhedtebbeket, akarom mondani a legnevesebbeket, közismertségük még a média több felületén is nyomon követhető, lásd a „Kékfény” adásait. Hogyan zajlik a verseny? Először a fészekrakókról illik beszélni, Az esemény színvonalát nagyban meghatározza a díjnak kitűzött céltárgyak minősége. Ez mirajtunk, az itt lakókon múlik, és igyekszünk is maradéktalanul megfelelni a jogos igényeknek. Mindannyian szorgos alázattal, már a lomtalanítás másnapján el kezdjük gyűjteni a következő évre szánt kiállítási darabjainkat. Már ekkor megállapítjuk, hogy amit kidobtunk az mégis kéne valamire, de ami fölösleges és helyet foglal, nos azt nem vittük le a levesbe. Továbbiakban azt is töredelmesen bevallhatjuk magunknak, így sokszemközt, hogy az, amit a szomszéd kupacokból illő gyorsasággal elemeltünk, mint számunkra nélkülözhetetlen értékes ereklye, mégsem kell nekünk. Idővel azt is beismerjük, amit begyűjtöttünk, semmire sem használható holmi. Tulajdonképpen a Nagy Esemény másnapján már ott tartunk. Kénytelenek vagyunk ráébredni, ott vagyunk, ahol voltunk a lomeltakarítás előtt. Ha őszinték akarunk lenni,

legalábbis magunkhoz, egy kicsit rosszabbul is állunk, de fene sok vacakot szedtünk össze. Nem baj, határozzuk el rögvest, még időben, jövőre majd ügyesebbek és okosabbak leszünk. ...Hát ez eddig még soha nem jött be. Ez a verseny egyik oldala. A másik jóval izgibb. Először a csapatok felvonulása kezdődik, komoly erő felmutatási manőverekkel, Mindenekelőtt Rozzant Kocsi Bemutató keretében, a kémekek kiszimatolják, hogy hol várható a legnagyobb fogás. Ha ez megtörtént, a kiszemelt placra telepítik az őrszemet, akinek feladata biztosítani a helyszínt, beleértve azt a lehetőséget is, hogyha erősebb csapat érkezne, képes legyen a békesség és saját feje ideális, megszokott formájának megőrzése érdekében az azonnali döntésre, azaz eltakarodni a porondról. A Sentinel, mert errefelé, így hívják az őrszemet, személye változatos. Lehet dalia, vagy akár egy delnő, az is a legjobb fajtából, vagy egy mozgássérült kerekesszékes is megteszi, a szánalomkeltés meggyőzőbb alakítása érdekében. Ezeket a Jászai Mari díjat is megérdemlő kiváló művészeket nagy alázattal illik kezelni, mert különös módon nemhogy kevesebb végtagjuk van, mint ahogy sejteni engedtetik, hanem inkább eggyel több, mint szokásos, öt-hat szükség szerint. A takaró alatt bokszert, vagy szolidabb esetben, sikkes kiegészítőként, feszítővasat is tárolnak, ahogy ezekben a körökben illik. Az őrszem még előző éjjel elfoglalja a csapatvezető által kijelölt posztot. Ott alszik,- dehogyan alszik, ott virraszt, és azonnal leadja a drótot, ha érdekesebb fejlemény, például koloniálbútor, motorcsónak, nercbunda vagy körömrészelő kerül kirakásra. Ezeket a holmikat a művészettörténeti szakon végzett, rendkívül kiművelt becsüsk sebten szakérti és intézkedik az einstandolásról. Hajnalban érkeznek meg a küzdelembe induló gladiátorok, akik a szortírozást végzik. Bámulatosan értenek mindenhez. Legalább négy diplomájuk van, azokat az Ecserin lopták, de mégis. Mindenkinél legalább három mobiltelefon van, ezzel tartják a kapcsolatot a hongkongi és a new-yorki tőzsdével, a Blaha Lujza térrel és a Nagyfőnökkel. A jobb kommunikáció érdekében a helyszínre irányítanak egy információs gurut is, sőt drónok segítségével folytatják a lehetséges lelőhelyek további felderítését. Kora reggelre már a versenyprogram véget is ér. Minden csapat bemutatta a kúrját, az eredmény értékelése titkosan történik. A kamionok, teherautók, triciklik, kézzel húzott szekerek felszipantják a zsákmányt. A „rokkant” végre kiszállhat a négykerekűjéből. Jön a csicskása, gondosan összehajtja a Művész Úr takaróját és óvatosan behelyezi a fáradt és megviselt utcaszínész kocsija hátsó ülésére. Sietni kell, mert este egy új helyszínen megint fellépés lesz, egy még nagyszerűbb program keretében, de azonos szereplőkkel. A felderítők már teljes gőzzel dolgoznak. Nincs mese, a kutya ugat, a karaván halad. Ez idénymunka, nincs lazsálás. Lassan visszatér a szokásos hétköznapi hangulat. Jönnek a kukások meg az utcaseprők, akik egy szokatlan tartalmú hiszekegy és üdvözlégy elmormolása, valamint némi káromkodás kíséretében sepernek és sepernek. Mindannyiunk szemétéről van szó.

Aránylag békés ház a miénk. A lakókkal jóban vagyunk, össze azért nem járunk, de csevegünk, ha találkozunk. A gondjaink közösek, nincs világítás, akadozik a lift, rossz

kukába tesszük a szemetet. Ezekkel a problémákkal még együtt lehet élni... Váratlanul kicserélődtek a szomszéd lakás bérlői, Azt nem állítom, hogy honvédszenekarral vártuk őket, sőt, még virágot sem adtunk át érkezésük tiszteletére, de, hogyha találkozunk, köszöntünk. Helyesebben, én köszöntem, ők nem, ... Ez ideig úgy gondoltam, hogy a magyar nemzetközileg elismert nyelv, kis hazánk területén is egyre többen használják. Még Brüsszel is elfogadja hivatalosnak, pedig őket sem szeretjük. Az is lehet, hogy az új lakók bantu négerek, kínaiak vagy egyéb állampolgárok, csak jól álcázzák így még nem volt ideje elsajátítani, hogy legalább bólintsanak egyet. Hiába, ez a fránya migráció mindenkinek betesz... Bizonyos kétségeim azért voltak, mert nem igazán úgy néztek ki, sőt egymás közt magyarul beszéltek. A történeteket azért tartottam sajnálatosnak, mert van egy kislányuk is, nekem meg egy kisfiam, lehetnek volna jó pajtások, remélhetőleg később okosabbak lesznek, mint a kedves szülők. No, de se baj, eddig is megvoltunk nélkülük. Egyébként is rossz szomszédság magyar átok, mégis a békés egymáskerülés mellett döntöttem. Hamarosan megkezdődött minden lakásvásárlások és költözések velejárója, a felújítás. Ebben az volt a különös, hogy ennek minden hozadéka csakis minket érintett, mert a Kedves Család, nagyon okosan, nem vett részt a háborús cselekményekben, csak éjjelente tekintették meg a szisztematikus rombolást, Az eseménysorozat azzal kezdődött és folytatódott kitartóan, hogy hajnalban, minket használtak kapukulcsnak. A csengőt addig nyomtak kellő elszántsággal, amíg meg nem untuk és beengedtük a szakikat. Szabályos csengőfrászt kaptunk. Hiába magyaráztunk, méltatlankodtunk, ők ezt a számot kapták meg, mi pedig kapjuk be. A közös folyosónk lett a raktárhelyiség, ide hordták fel a mindennapi betevőt, téglát, maltert, festéket, fakanalat. A kidobott sítnek is, ott volt legmegfelelőbb helye. Mégpedig éppen az mi ajtónk előtt... A lépcsőházban tárolt biciklikre ellenben nagyon vigyáztak, gondosan befedték szeméttel, ezzel is nagy lépést téve az állatvilágban jól ismert, teljes átalakulás felé, a járgány ronccsá való előléptetéséhez. Az ellenséges hatalmak támadása sajnos nem lankadt, egy összevont hadművelet kezdődött. Próbálkoztunk a rugalmas elszakadással, ami könnyen ment, mert a külvilágtól végül teljesen elszigetelődtünk, ugyanis az ajtónk elé rámolták a meszes bődönöket is. Se ki, se be. Használtuk a segélyhívót, de a katasztrófa elhárítók azt mondták, hogy erre találták ki az ablakokat, van időnk, tanuljunk meg repülni. Az étkezést már sikeresen megoldottuk, ezért előre hoztuk a húsvéti nagybőjtöt, de annak viszonylagos rövidege csak időleges megoldást jelentett. Jelentem, csapataink jelenleg is harcban állnak, de az ellenünk felsorakozó áradattal nem bírunk. Úgy néz ki, hogy míg az ország határait acélsodrony védi, de éppen a mi lépcsőházunkban ezen némi rés keletkezhetett, mert ott áramlanak a tömegek folyton folyvást. Fenti állításomat az is alátámasztja, hogy az említett lyuk már számunkra is láthatóvá vált, a szomszédban körültekintően dolgozó munkások szorgos munkájuk közben átszakították a kettőnk között lévő közfalat, ezzel is némileg csökkentve a népek közötti távolságot, a két család között feszülő, eddig áthidalhatatlanak tűnő akadályokat. Anyagi helyzetünkön sokat segített, hogy az ügyes és vicces kedvű szerelők napokig sötétségbe

borították a társasházat. Ez komoly hozzájárulást jelentett a rezsicsökkentésért folyó harcunkban. A családuink egyébként már korábban elállt az olimpia rendezési jogától. Ez komoly előrelátásról tanúskodik, most is látszik, hogy a szomszédban folyó munkák még a jövő században is tartani fogna, Az hamar kiderült, hogy a kedves új lakók nagy operarajongók lehetnek, éppen úgy is néznek ki. Láthatóan az a véleményük, hogy „akinek ennyi jó kevés, azt érje gáncs és megvetés”. Egyelőre ezt még nem zenekari formában adják elő, csupán az ütőhangszeresek próbái folynak, de máris hallhatóan remekül haladnak... Beszámolhatok egyéb munkasikerekről is. A fentiekből, gondolom, mindenki érzi, hogy mennyire együtt élünk és drukkolunk a Kedves Szomszédainknak, akik egyéb iránt, ott rohadjanak meg, ahol vannak. Most a vizes munkáknál tartanak, ezt onnan tudjuk, hogy már jó ideje a gyerekkádban közlekedünk a lakásban, evezőnk még nincs, de vitorlavásznunk dölgivel, mert a festményeink eláztak. Így büszkén állíthatom és jelenthetem, hogy a vízi közlekedés megkönnyítésére felszerelt Munkácsynk tökéletesen bevált, sőt hadi lobogónk is született egy aranyos Czóbel csendéletből. Most láthattuk, milyen jól választottak hajdanán a szüleink, mert a képen szereplő virág a két kanárral, igazán bájos, szívet-lelket megnyugtató látvány. Kérdésre válaszolva közölhettem, hogy gáz az van. Némi kívánnivalót hagy maga után, hogy talán több is, mint, ami kéne. Különösen az zavar bennünket, hogy jelenleg nem a csövekben, nem is a pincében, hanem leginkább a lakásunkban, mint a múltban az ideiglenesen a hazánkban tartózkodó szovjet barátaink. Ugyanis sajnálatos módon a csöveket is megfűrták. Nem kell aggódnia, időközben megtanultunk levegő nélkül is élni. Ebben sokat segít nekünk, hogy fiúnk már jó ideje dolgozik egy Mars bolygó programon. Jelentős sikereket ért el abban, hogy a bélgázokat újra hasznosítsuk. Mi úgy tudunk neki segíteni, hogy több babot eszünk, ami számottevően enyhíti a felmerülő alapanyag hiányt. Jelenleg még fulladozunk, de ez bizonyos eredménynek is tekinthető, mert például a papagáj már mélyen alszik, láthatóan nagyon is mélyen, nem tudjuk felébreszteni. Néha kitekintünk az ablakon, szemünk előtt látjuk az alagút végét, a szebb jövőt. Tudjuk, hogy ezen is majd túleszünk. Rügyeznek a fák, letről integetnek az ismerősök. Ezer éve nem láttak bennünket. Nini! Ott a postás! Azt kiabálja fel, hogy tértivényes levelünk érkezett. Át kéne vennünk. A küldemény a bíróságtól jött, a Kedves Szomszéd feljelentett bennünket, ----csendháborítás miatt.

Van egy csodás parkunk a közelben. A Szent István, azaz I, István, Egy igazi munkásmozgalmi hősünk nevét viseli, akinek a híre fennmaradhat rendszerváltásokon át is! Meg is értem, mert a Szentem derekasan irtotta a magyart. Újszerű volt a filozófiája is, megszületett az Eszme, majd ahhoz alakította az Igét. Még énekelni is megtanult, a zenés színpadok sztárja lett. A többi nevet cserélgetik havi rendszerességgel, aztán mindenkiről kiderítik, hogy közönséges bűnöző volt a hősünk. De Ő marad sziklaszilárdan, minden rezsimek van mit hazudnia róla. A park olyan, mint egy átjáró ház. Felállítják valakinek a szobrát, hatalmas ünnepség keretében feldicsérik a csillagos égig, aztán hullócsillagot

kreálnak belőle. Kiderítik, hogy még az anyja sem volt kóser. Elkezdenek szajkózni eszement zagyvaságokat, aminek semmi köze a valósághoz. A lényeg, támadjunk, ha már nem vagyunk képesek feltámadni. Javaslatom, jobb lenne, angyalkákkal betelepíteni a parcellákat, ha más nem, legalább angyal lányhaj serken ki belőle, az nem többnyári növény. A Park számomra mindig is megvolt. Reményeim szerint így marad. Engem Ő nevelt fel, ezért hálás is vagyok. Nem tudom, hogy hová tartozik, azt súgják az okosak, hogy ma már nem is része Új-Lipótvárosnak. A terület a fővárosé. Vicces. Eddig úgy képzeltem balgán, tudatlanul, hogy a főváros az enyém is. Úgy tűnik súlyos tévedés, mert valaki másé. Hogy kié, az még nem derült ki, vannak ötleteim, elképzelhető, hogy idővel a parkra igényt tart a Vatikán is. Adja az Ég! Akkor a Jóisten is közelebb lesz hozzánk. De lehet, hogy egy m á s i k Jóisten akar itt kormányzati negyedet építeni, attól pedig óvjanak meg engem... Emlékszem, volt olyan idő is, amikor ez a park parkként működött. Még kerítése se volt, ide jártunk levegőzni, sétálgatni, tereferélni, smúzolni. Arra is emlékszem, hogy a kutyákat is beengedték, akkor még őket is embernek tartották. Ma fordult a kerék, az embereket tartják kutyának. Hajdanában két játszótéren és egy nagyobb vizes medencéje volt, ahol nyáron meg is lehetett mártózni. Ma is lehet, csak utána a vegyszer szétmarja a bőrt, rosszabb esetben, a medencébe beépített csövek durva sebeket ejtenek. Most arra szolgál, hogy gyönyörködtesen. Ez kissé nehezen megy, mert a vize koszos, bűdös, a benne lévő szemérről ne is beszéljünk. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy a parkban nincs játszótér. Hogyne volna! Mégpedig nagyon is korszerű, korunk követelményeinek megfelelő. Egyszerre szolgálja a kéthetes újszülöttek és a kilencvenéves fiatalok igényeit. Nemcsak egyszerre, hanem egy helyen is. Külön vigyáztak, hogy a mindennapos zsúfoltság mindig biztosítva legyen. A park szigorúan őrzött. Hogy ki által? Nehezen lehet megmondani, a főbejáratnál lévő kis házikóban valóban mozog valaki, talán egy egér, szerencsére nem jön ki, az egészségi állapota nem engedi meg. Ez így megint nem igaz, az egészsége még megengedné, de az az irdatlan mennyiségű alkohol, amit az ő alkotói válságában legördít a torkán, bármily szokatlan, de kifog rajta. Ez kimondottan szerencse a köz érdekében. Természetesen a parkban működik WC is. Jól gondolják, pénzdíjas. Más helyeken nem így van, de ez nem más hely. Itt úgy vélhetik, hogy ahol ennyi a gyerek és felnőtt van, ott gyökeresen kell megoldani a virágöntözés kérdését, bár a vizelet nem ideális locsoló szer. Rózsakert az van. Ez egy olyan növény, amit, ha kiültettünk, saját magát ápolja, nyesi, vágja, gondozza. A forradalmi idea itt sajnos nem jött be. A gaz és a rózsza kereszteződéséből egyelőre még nem lett orgona, türelmesen várunk, van időnk. Az fantasztikus idea, hogy nem lehet a gyerekeknek itt rollerezni, görkorcsolyázni, biciklizni, labdázni. Ezzel a döntéssel számos eredményt lehet elérni. Talán időben vagyunk, ki lehetne még egészíteni olyan rendelettel, hogy egyáltalán ne is lépünk ide be, mert az zavarja a környék lakóit. A kerítés jó gondolat volt. A főkaput már délután bezárják. Ez érthető is, mert a közvilágításról elfeledkeztek, egy vacak lámpa nincs az egész tetthelyen. A balesetek elkerülése és a csövesek érdekében a mellékkapuk tárva -nyitva maradnak, a kerítés

megmászása sem olimpiai szint. Így akár OCSP-nek is nevezhető hely ez, Országos Csöves Paradicsom. Pardon az „N” betűt ki felejtettem, „Nemzeti” nélkül nincs egyesület ma már. Eredetileg arról szerettem volna beszélni, mit is jelent számomra ez a hely. A barátságokról, szerelmekről kívántam írni. Ez lett belőle. Szerencse, hogy azok bennem tovább élnek, a park meg olyan, amilyen.

Nos, itt élünk, halunk. Mindannyiunkat valami éltet, hajt. Gyerekeink már réges rég túlnőttek rajtunk. Onnan, másképp látják a világot, mint mi. A Covid pandémia, - bizonyosak lehetünk, végig kíséri további életünket. Bár az Álmodók Szigetén élünk, mégsem elég, ha beérjük azzal, ami van. Formálni, alakítani kell a Jövőt, a Jövönket. A járványnak lesznek újabb és újabb félelmetes csúcsai, sőt apálya is, amikor az Illetékesek győzelmi jelentéseket lódíthatnak. Fontos, mi mit teszünk, hogyan éljük ezt meg. Nem vagyunk Goriót apók, hogy folyamatosan szenvedjünk. Nekünk szükséges, hogy itt legyünk boldogok.

Úgy ahogy Csehov tanította- „Temessük el a halottakat, és hozzuk rendbe az élőket.”